

Životopis Anny Blažíčkové

české spisovatelky, bohemistky a lexikografky

Anna Blažíčková rozená Petráčková se narodila 24. 4. 1933 ve Vodňanech, v rodině obchodníka. Zde žila 6 let a poté se se svou rodinou odstěhovala na statek do Bechyně jihozápadně od města Tábor. Její rodiče měli obchod se střížním zbožím, to znamená, že prodávali látky a z počátku se jim dařilo dobře, obchod vedl dědeček a její otec byl obchodní cestující. Matka Anny Blažíčkové byla hospodářka a starala se o své dvě děti. Paní Blažíčková měla jednu sestru, která byla její dvojče.

Obchod prosperoval, dokonce měli Blažíčkoví první auto ve Vodňanech. V roce 1929 byla celosvětová krize (Velká hospodářská krize) a od té doby obchod upadal, nakonec o obchod rodiče paní Blažíčkové přišli a její otec s matkou se v roce 1938 přestěhovali do Bechyně, kde byli její druzí prarodiče z mamčininy strany, kteří měli středně velké hospodářství. Paní Blažíčková vzpomíná, že měli na starosti jednoho koně, asi dvě tři krávy, jedno prase a sedm hektaru polí. Protože byli oba prarodiče nemocní, museli jim jejich příbuzní pomáhat. Dědeček Anny Blažíčkové byl v první světové válce, kde se nakazil cholerou a od té doby měl potíže se srdcem.

Anna Blažíčková už od svého dětství milovala četbu a psaní knih. Již v mládí sepsala několik básniček. Měla velmi ráda školu a učení. Do první třídy v obecné a měšťanské škole v Bechyni nastoupila v den, kdy začala Druhá světová válka – 1. 9. 1939.

Anna pořád četla, byl to její velký koníček. První knížku, kterou četla byla Babička od Boženy Němcové, kterou dostala, když začala chodit do první třídy. Paní Blažíčková nikdy nebyla velkým fanouškem sportu, protože byla často nemocná, ale hrozně ráda chodila se svými kamarády trempovat, a na konci války začala chodit do skauta. Ve 12 ti letech prožila svoji první lásku.

Za války měla paní Blažíčková velký strach o své rodiče. Když byla ještě malá, tak pozorovala, jak němečtí vojáci vjíždějí do Bechyně a prohledávají všechny domy dokonce i ten jejich. Sama Anna Blažíčková řekla, že kdyby v českých zemích nebyli Němci, tak by to bylo asi její nejlepší období celého života. V květnu na jedné demonstraci v Bechyni proti Němcům bylo zastřeleno několik demonstrantů a mezi nimi byl i její oblíbený učitel. Takže pro paní Blažíčkovou válka znamenala to, že jí prožívala v neustálém strachu.

Když do Bechyně poprvé přijeli německé tanky tak bylo Anně Blažíčkové šest let. Když přijeli Rusové, bylo jí 12 let.

Paní Blažíčková nemohla během války jít na gymnázium do Tábora, protože tam jezdil vlak do velkého nádraží, které bylo bombardováno, a rodiče se báli jí tudy posílat. Po válce, v letech 1946 – 1949 Anna navštěvovala gymnázium v Táboře, poté v roce 1952 přestoupila na nové gymnázium, které postavili komunisti v Týně nad Vltavou. Na toto gymnázium přestoupila se svými kamarádkami z Bechyně, jak sama říkala kvůli lepším profesorům, zde potkala i profesora Křepelku, který jí vnuknul nápad, že by se mohla stát spisovatelkou. Gymnázium ukončila v roce 1952 maturitou.

V Táboře ji poprvé napadlo, že půjde studovat češtinu. Její přihláška ke studiu na Filosofické fakultě UK v Praze byla zamítnuta z důvodů náboženského založení rodiny a neústupného chování

autorčina otce, který odmítal vstoupit do zemědělského družstva. Její rodina nebyla nikdy v komunistické straně. Anna nakonec byla přijata k tříletému studiu na Pedagogické fakultě v Českých Budějovicích (absolvovala v roce 1955).

Když studovala v Budějovicích, tak její spolužák Vašek Faldů, jí seznámil s jejím budoucím manželem, který byl z Vysočiny. Po válce zůstalo v okolních lesích mnoho munice. Když mu bylo zhruba čtrnáct let, našel s kamarády granát, který rozebrali a vzali si střelný prach. Bohužel mu jednou granát vybuchl předčasně a obě ruce panu Blažíčkovi utrhly. Anna si z počátku nedokázala představit, že by žila s člověkem, který je fyzicky postižený, ale nakonec u ní převládlo to, že si byli naprosto povahově podobní. Rodiče Anny Blažíčkové si nepřáli, aby si vzala Přemysla za muže, ale její sestra jí vše zatajila, tak se nakonec svatba v roce 1962 konala.

Po ukončení Pedagogické fakulty následně paní Blažíčková pokračovala v letech 1955–1958 ve studiu češtiny a ruštiny na pražské Filosofické fakultě UK.

V letech 1958–1964 vyučovala na středních školách ve Voticích, Vlašimi a v Praze.

Po odchodu na mateřskou dovolenou v roce 1964 pracovala jako externistka (např. v Památníku národního písemnictví, v Ústavu pro českou literaturu AV ČR – zde se podílela na prvním díle Lexikonu české literatury).

Její manžel Přemysl Blažíček byl literární kritik, pracoval v Ústavu pro českou literaturu. Psal monografie o Tomanovi, Holanovi, Haškovi a později i o Škvoreckém a všichni lidé se pořád divili, že dvacet let psal, aniž by mu někdo ty knihy vydával, ale on věřil, že nakonec ty knížky vydá, a to se taky opravdu stalo. Několikrát byl před vyhazovem, měl jediné zaměstnání celý jeho život. Propustit pana Blažíčka nebylo tak snadné, protože byl invalida. Jeho propuštění museli schválit národní výbory, snad i proto Blažíčkovi velice uvítali Pražské jaro a byli zklamáni z následné ruské okupace.

Paní Blažíčková od roku 1986 do roku 1988, kdy odešla do důchodu, psala a externě spolupracovala s Památníkem národního písemnictví, Maticí slovenskou a Ústavem pro českou a světovou literaturu.

V roce 2002 umírá její manžel Přemysl Blažíček.

Je autorkou literárních kritik, publikovala v časopisech povídky, např. v Pěší zóně a Revolver Revue. Z knižně nezveřejněného souboru Čekání v zástupu publikovala povídky Buď vůle tvá, Babička se vrátila a Momentka. Je spoluautorkou hesel v Lexikonu české literatury, Slovníku české literatury, Slovníku českých spisovatelů od roku 1945 a Slovníku českých spisovatelů.

Knižně vyšly pohádky a novely pro děti Směr Červený Újezd, Kdo nesází, nevyhraje aneb Dostane se Honza k počítači, Zvířecí pohádky a Neomluvené hodiny. Vzpomínkovou prózu Psí víno autorka dopsala roku 1983, vydala ji v roce 1992. Další vzpomínková kniha, s názvem Teď něco ze života, vyšla v roce 2012.

Dcera paní Blažíčkové založila několik dvojjazyčných škol, kde se mluví anglicky a česky. Její syn Petr je inženýr.

Paní Blažíčková je dnes 84 let, žije v Praze.